

Søbefæstning, var det langt bedre at faae noget godt end noget slet. (Afbrydelse af Tuel.) Jo, det vil jeg ubetinget sige: hellere Noget, der duer, end Noget, der ikke duer. Jeg skal ligeledes være enig med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) i den Betragtning, han gjorde gjældende, at det er saa langt fra, at der naas nogen Garantii ved denne Bevilling mod nye faste Værker til Befæstning af Kjøbenhavn mod Søfiden, at der tværtimod ikke naas Andet end, at de Forslag om nye faste Værker, som herester ville komme frem, ville blive en to, tre Gange saa dyre. Dernæst sagde det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at man maatte fastholde, hvad den ærede Ordfører havde sagt ved 2den Behandling, nemlig at Forrettet Intet kostede, og for at faae dette bevist opstillede det ærede Medlem nogle Beregninger, som jeg er nødt til at komme lidt ind paa. Det var noget af det Interessanteste, jeg har hørt endnu fra det ærede Medlems Side, og jeg tvivler om, at det ærede Medlem, naar han vil se det igjennem, selv vil tro, at han virkelig har kunnet sige det. Det ærede Medlem sagde nemlig, at ved den Transaktion, som her har fundet Sted, har paa den ene Side Militæretaten faaet en værdifuld Præstation eller Hjælp fra Havneraadets Side, idet det nemlig har faaet Bidrag til Forretts Underlag og paa den anden Side har Staten vundet en betydelig Fordel, thi den har faaet Frihed over disse Arealer. Det ærede Medlem gaar i hele denne Betragtning ud fra, at det, der er offret fra Statens Side, det, der er givet til Gjen gjæld for den Præstation, man har faaet Havneraadet til at gaa ind paa, betyder Intet. Det ærede Medlem siger, at det, det her dreier sig om, det, der her er opgivet, er ingen Servitut paa Land, det er ikke nogen reel Eiendom, det er kun Retten til at flyde med 2 Kanoner. Ja, hvis det virkelig var saadan, at det, der var overdraget Havneraadet, kun var Retten til at flyde med to Kanoner, vilde jeg sige, at det var en meget udfylbig Ret, man derved gav Havneraadet, en Ret, jeg meget godt kunde unde det, men saa naivt er Havneraadet ikke, at det derfor skulde bygge et Fort, som det naturligvis ikke maa sætte Kanoner paa, navnlig i Betragtning af, at det ingen Kanoner har. Men Sagen er heller ikke den. Nei, hvad Krigsministeriet har opgivet, er Ret til at flyde med de 2 Kanoner, og hvad Havnevesenet har faaet, er Ret til at disponere over disse Arealer, idet Servituten paa dem er hævet. Nu siger det ærede Medlem, at der er ingen Servitut; men tror maaske det ærede Medlem, at det er kun Servituter paa Landet, der have Værdi? En Servitut paa Forstranden har maaske langt mere Værdi. Spørgsmaalet er: Vilken Værdi have disse Arealer derved, at de ere blevene fri for Servituten, altsaa nu kunne opfyldes og bebygges? Og jeg tør da sige, at den

Værdi, disse Arealer ville faae efter den Belysning, de have, efter al Rimelighed vil blive meget større end Værdien af, hvad det vil koste Havnevesenet at gjøre Arealerne istand til Bebyggelse. Det er altsaa en meget betydelig Formuesforøgelse for Havnevesenet, der her bliver erhvervet, og det er det, Staten har givet: Staten havde en Ret over disse Arealer, en Ret, der repræsenterede en betydelig Værdi — hvor stor, er det ikke mulig at afgjøre, der foreligger ikke nogen Beregning derover — og denne Ret har Staten afstaaet til Kjøbenhavns Kommune for at faae bygget et Fort; det er aldeles uimodsigeligt. Det ærede Medlem har vel haat en Følelse deraf; thi han søgte at komme bort derfra ved at sige, at Retten er ikke overdraget til Kjøbenhavns Kommune, men til Kjøbenhavns Havnevesen, og Kjøbenhavns Havn er Statens, den er en Statshavn. Det er imidlertid fuldstændig urigtigt; Kjøbenhavns Havn er ingenting i den Forstand en Statshavn. (Berg: I hvilken Forstand da?) Jeg skal nøblikkelig oplyse det ærede Medlem om, hvorledes Forholdet er ved Kjøbenhavns Havn. Staten har nogen Medbestyrelse ved Kjøbenhavns Havn, har nogen Kontrol, har Ret til at gjøre sin Stemme gjældende, men den egentlige Styrelse af Kjøbenhavns Havn ligger hos Overpræsidenten og Havneraadet. (Krigsministeren: Det er galt, det er Indenrigsministeren og Havneraadet.) Ja, den staar under Indenrigsministerens Kontrol, det er ganske rigtigt; men forsaavidt kan man sige om enhver Havn, at den er Statshavn. Selve Bestyrelsen af Kjøbenhavns Havnevesen bestaar ifølge Loven af 30te December 1858 af et Havneraad og en Havneforvaltning, og Havneraadet er igjen Kjøbenhavns Overpræsident som Formand, 2 efter Indenrigsministeriets Indstilling af Kongen bestfittede Medlemmer og 6 Medlemmer af Kjøbenhavns Borgerrepræsentation; dette Raad bestyrer da Kjøbenhavns Havnevesen i Forbindelse med den lokale Havnebestyrelse. Nu siger man: Men Indenrigsministeren har dog den afgjørende Stemme i alle disse Spørgsmaal (Afbrydelse af Brix) — ja, det kan være ubehageligt nok —; men naar det saa kommer til at ligge for som finantsielt Spørgsmaal, kommer den anden Betragtning frem: Hvor gaa Indtægterne af Kjøbenhavns Havn hen, og hvor blive Afgifterne til den bevilgede? De findes ikke paa Finantsloven. (Brix: Heller ikke paa Kommunens Budget.) Nei, thi de findes paa Kjøbenhavns Havneraadets Budget. (Berg: Men vi bevilge særlige Love.) Naar det ærede Medlem taler om disse særlige Love, saaledes som igaar, antager jeg, at det ærede Medlem navnlig tænker paa den Lov om Havneafgiften, vi vedtogte i forrige Samling, og som gik ud paa at bemyndige Havnebestyrelsen til vedblivende at opkræve Acciseafgiften. Men hvad viser den Lov? Den viser ikke Andet, end at Lovgivningsmagtens Samtykke